

Reciclant ments

Les aventures de Reciclant Ments amb l'Equip de la Vida

Com és treballar i divertir-se?

«Lúcia Helena Abdalla
Reciclant Ments
Coordinadora»

Hola, em dic Lúcia. Visc a Rio de Janeiro, al Brasil. Coordino el projecte Reciclant Ments.

El David ens va convidar per parlar-vos una mica sobre les aventures que hem viscut últimament amb l'Equip de la Vida.

Vam conèixer l'Equip de la Vida el 2009, quan la Cheryl i el David van venir a Vitòria (Brasil).

Des de llavors hem viscut moltes experiències amb l'Equip de la Vida. La més desafiadora va ser la participació a l'Street Child World Cup.

Se'm va ocórrer la idea quan vaig veure a Facebook un anunci que deia que es celebraria aquí, a Rio de Janeiro, bastant a prop d'on visc. Em va venir la idea molt ràpid al cap que podríem crear un meravellós document col·lectiu, en el qual podríem parlar sobre els dilemes, l'experiència, les històries d'aquests joves i compartir-les amb el món.

«Street Child World Cup Brasil 2014»

«Jo sóc algú. Això és més que un joc»

«Cap nen hauria de dormir al carrer»

«Jo sóc algú»

Compartim aquesta idea amb el David. Li va encantar.

Després ens vam posar en contacte amb l'equip d'organització de l'esdeveniment.

Fins i tot abans que ens confirmés que participàriem en l'esdeveniment, vam organitzar un grup de voluntaris per a ser formats pel David aquí a Rio de Janeiro.

No teníem gaire informació sobre com seria l'esdeveniment, quants països hi participarien, els idiomes, si tindríem traductors o no. La nostra preocupació més gran des del principi va ser l'idioma. Com establiríem una bona comunicació amb aquells joves?

El David va venir a Rio i va celebrar el primer taller. Després vam començar a debatre tots aquests temes amb ell.

Grup cantant:

La nostra sort

va ser la teva aparició.

Inspiració veritable.

Viure l'emoció,

jugar amb el cor,

per a ser feliç la vida sencera.

Venir aquí a Rio,

viure aquesta aventura,

ajuntant un gran equip.

Un jugador de classe,

gol de bicicleta,

és pura emoció.

Ja va arribar l'equip,

amb experiència,

sabem que no és una broma.

Regategem un desafiament,

amb una agafada contagiosa,

per a aixecar la pols.

La pols!

La pols!

La pols!

Per a aixecar la pols.

«Lúcia Helena Abdalla
Reciclant Ments
Coordinadora»

La confirmació que participariem en l'esdeveniment va arribar poc després. Vam organitzar moltes reunions. Però una d'elles va ser especial. Dues setmanes abans de l'esdeveniment em vaig reunir amb els voluntaris. Estaven molt tensos, preocupats, els semblava difícil creure que tot acabaria bé, que l'activitat sortiria genial.

I vaig pensar: «Necessitem connectar amb el costat divertit».

Vaig pensar: «Necessitem organitzar un partit de futbol».

Ens ho vam passar molt bé. Va ser un embolic!

Però vam poder superar el primer desafiament, que consistia a transformar un grup en un equip de debò, un equip que saltava al camp per a jugar a l'Street Child World Cup. I així és com va passar.

«Taller "l'Equip de la Vida"»

Desenvolupat per David Denborough

- El que ens agrada en relació amb el futbol
- Amor pel futbol
 - Quant temps fa que t'agrada el futbol?
 - Amb qui vas aprendre a jugar?
 - Què és el que més t'agrada del futbol?
- Jugador favorit
 - Tens algun jugador favorit?»

«Lúcia Helena Abdalla
Reciclant Ments
Coordinadora»

Aquell dia vam saber que a l'Street Child participarien vint-i-cinc equips de dinou països. Els joves anaven dels tretze als disset anys. Tots havien viscut al carrer en algun moment.

«Avui
The Street Child World Cup»

«Supertrucs des del Brasil»

«Xiuletada inicial 28.03.14 #ROADTORIO»

«Street Child World Cup Ric 2014»

Lúcia Helena Abdalla:

I com vivim això a l'Street Child?

Tot el que teníem pensat fer no va succeir exactament com havíem planejat. En realitat, ens vam enfrontar a molts desafiaments. Vam haver d'improvisar tot el temps. Jo era la coordinadora i em sentia com la capitana de l'equip. En moltes ocasions no estava segura que els estigués ajudant de debò. Però va passar.

«Ana Luiza Novis
Membre de Reciclant Ments
Equip del Brasil - femení»

Per a mi l'Street Child World Cup va ser un moment molt important. Sobretot perquè em van triar per a estar amb l'equip femení brasiler. Per a mi, això va marcar la diferència. Em vaig sentir molt honorada de poder conversar amb totes aquelles noies especials.

Una de les coses que va marcar una gran diferència en aquest moment amb les noies va ser saber que tenien una comprensió diferent sobre el que és valuós a la vida. Em van dir que per a elles un ídol no és algú que solament és bo al camp, jugant a futbol, sinó algú que també és bo en el partit de la vida. Per a mi, això va marcar una gran diferència.

La preocupació que aquestes noies tenien era poder portar a les seves comunitats les possibilitats que estaven aprenent gràcies a l'oportunitat que estaven tenint en el seu entorn vital, amb les seves amigues.

Una d'elles, mentre escalfàvem amb l'equip, va dir: «Veig que no tinc molta gent a favor del meu equip».

Però després va dir: «Però saps què? Vull que la gent que no creia en mi estigui a la graderia, perquè vegin el que soc capaç de fer avui amb la meva vida».

Va ser capaç de crear una transformació en un moment difícil, una forma diferent de veure el problema. I vaig veure en aquesta jove jugadora una espurna diferent, una espurna de confiança, una espurna d'esperança.

I per a posar la cirereta al pastís, haig de dir que van guanyar el campionat, la copa. Així que em vaig emportar aquest premi a més d'aprendre moltíssim amb les noies, que són unes jugadores excel·lents en el partit de la vida i que també van ser les campiones a la pista de futbol.

«Adriana Moreira
Facilitadora de Reciclant Ments
Equip de l'Índia - masculí»

Vaig tenir la sort de tenir l'equip indi. No sabia quin equip em tocaria. Crec que hi havia dinou equips. I em va tocar l'Índia.

I em vaig dir: «Genial, anglès. Jo parlo anglès. Ells parlen anglès».

Així que vam començar a comunicar-nos en anglès. Després de cinc minuts de conversa em vaig adonar que no parlaven anglès. Parlaven tamil, un dels cent vint idiomes que es parlen a l'Índia. Per sort, el Paul, el responsable de la institució Karunalaya i el responsable dels nens, parlava tamil i anglès. Així que va ser el traductor i algú que coneixia la vida dels nens, que entenia molt bé de què parlaven.

El que em va sorprendre va ser que un d'ells em va dir: «Em va agradar molt parlar amb tu perquè ningú ens escolta mai. La gent mai ens deixa dir el que pensem. I tu ens vas preguntar què pensàvem i em va agradar molt dir-te el que volia dir».

«ARA ABANS

Sé jugar a futbol

M'agrada el meu futbol

M'agrada el meu equip

M'agrada la meva Índia»

Un dels nois se'm va apropar en acabar el primer dia. Els havia demanat que escrivissin un missatge, alguna cosa amb què volien que jo em quedés. I un noi, que no parlava anglès, no sabia escriure en anglès, va intentar escriure en anglès perquè jo pogués entendre el que escrivia.

«Déu ens va crear

La vida al carrer ens va arruïnar»

I el que em volia escriure era: «Déu em va donar la vida. El carrer em va arruïnar la vida. I Karunalaya, la institució, em va rescatar».

Em va semblar que era una cosa molt forta i molt profunda com perquè l'escrivís el noi i me la volgués donar. M'emociono només de recordar-ho ara. Va ser així. Em vaig quedar tan agraïda que em donessin l'oportunitat de treballar amb ells que vaig decidir donar-los un regal.

L'endemà em vaig dir: «Què puc donar-los? Estaria bé donar-los records del Brasil».

Així que vaig aconseguir xancletes per a tots amb petites banderes del Brasil.

«Mônica Guimarães

Membre de Reciclant Ments

Equip de Zimbàbue - femení»

Quan va sorgir la possibilitat de participar a l'Street Child World Cup, es va presentar un desafiament a la meva vida. Com apropar l'Equip de la Vida a la meva pròpia vida?

Tot es va tornar més clar durant l'entrenament amb el David. Una de les coses que em va cridar l'atenció va ser la farmaciola de primers auxilis. Em va encantar la idea.

Aquí és quan vaig començar a pensar en això i a crear la meva primera farmaciola per a l'Street Child World Cup. Aquesta farmaciola de primers auxilis tenia dues coses: curiositat i llibertat. La curiositat d'arribar a conèixer la gent jove. I la llibertat per a deixar el guió a un costat i establir un tipus de conversa diferent.

Durant l'Street Child World Cup em vaig quedar amb l'equip de Zimbàbue. L'equip femení de Zimbàbue.

Va sorgir una gran pregunta, una gran pregunta que seguia apareixent a la meva ment: com era possible unir un equip de gent jove que havia patit la vida al carrer?

Les plantilles que van desenvolupar eren precioses. Els jugadors principals eren déu, avis, mares, germanes, cuidadores, l'entrenadora de l'equip i l'assistent social de l'organització. I els somnis eren diversos. Somnis com ara ser pilot, professora, doctora. Em va sorprendre de debò.

I durant tot això, vaig aprendre a ballar, vaig aprendre a cantar amb aquestes noies. Ens ho vam passar bé.

Grup cantant:

Som una família.

Cantem juntes.

Som una família.

Seguim juntes.

Som una família.

Seguim juntes.

«Viviane Oliveira

Facilitadora de Reciclant Ments que viu a Sidney

Equip de Filipines – femení i masculí»

Vaig tenir l'oportunitat d'estar a Rio de Janeiro aquest any per a ser part de l'Street Child World Cup. Vaig treballar amb l'equip de Filipines. El desafiament més gran va ser que les nenes van arribar al Brasil unes hores abans de l'activitat de l'Equip de la Vida. Així que tenien jet lag perquè havien viatjat trenta hores per a arribar fins allà. Malgrat tot, van treballar dur i els va encantar l'activitat.

La major part de l'Equip de la Vida va ser emocionant. Però el que se'm va quedar va ser la manera en la qual compartien els gols que ja havien marcat de forma col·lectiva, perquè les petites coses que ens sembla que no tenen sentit ni valor, tenen un gran valor per a aquestes nenes.

Moltes d'elles compartien que anar a escola mentre vius al carrer és un gran gol anotat, estar segura en un entorn que és completament perillós, i elles tenen el poder de romandre fora de perill. Algunes deien que posaven cara d'enfadades, fins i tot quan tenien por, per a simular que no tenien por i així poder sobreviure.

La majoria d'aquestes nenes es mantenien lluny de les drogues i la prostitució, la qual cosa és destacable. Algunes es van apropar a les drogues, però les van abandonar

gràcies al futbol. I l'Equip de la Vida va donar a aquestes nenes l'oportunitat de parlar d'aquestes experiències.

Va haver-hi un moment en el qual una de les nenes estava molt emocionada i va dir que per a protegir-se als carrers tocava la guitarra i cantava. El segon dia, vaig portar una guitarra i ella va tocar les cançons que es cantava a si mateixa i va ser genial. Ens va aixecar l'ànim, va ser genial.

Una altra cosa que em va afectar va ser el document col·lectiu en el qual nosaltres, la Lúcia i jo, passem la major part de la nit entre el primer i el segon dia de l'activitat intentant desenvolupar aquest document en nom dels nens, intentant introduir una mica de la història de cadascun d'aquests dinou països en el document.

I quan vaig llegir aquest document al meu equip, les nenes estaven molt orgulloses de veure una mica de la seva història en aquest document. S'havia compartit el document amb altres nens d'arreu del món, així que la importància de tenir aquest document col·lectiu es va tornar més clara, i una cosa que van introduir en el document és que les nenes del carrer són algú, de vegades les nenes del carrer es discriminen, pateixen prejudicis, però tenen somnis, volen ensenyar al món que tenen valor, i això va ser molt bonic.

«Daniele Ruppert Salles
Facilitadora de Reciclant Ments
Equip del Brasil - masculí»

Pot ser que un dels obstacles que vaig trobar va ser intentar prioritzar l'escolta i el silenci en combinació amb el discurs i les activitats. Per què? Perquè els nens em volien ensenyar capoeira, em volien ensenyar el circ, els jocs. Així que per a superar aquests obstacles els vaig escoltar, vam fer el treball i també vam veure capoeira, vam veure les actuacions, els moviments.

Així ens les vam apanyar per a fer que parlessin amb calma i perquè fessin el treball, el treball de connectar-se amb el que és important a la vida, la gent que era important i els seus desitjos.

«Gabriela Abdalla
Facilitadora de Reciclant Ments
Equip de l'Argentina - masculí»

Quan vaig arribar-hi vaig veure que en realitat eren un grup dispers. Es reien de nosaltres. Em vaig espantar perquè vaig pensar: «No seré capaç d'unir-los. No tinc cap autoritat sobre aquest grup».

Així que vaig deixar de banda el guió. Vaig pensar: «Bé, el que faré ara és intentar entrar al grup, establir-hi qualsevol tipus de contacte per a veure si m'accepten d'alguna manera».

Hi havia tres nois que eren més tímids, i em vaig dir: «Bé, almenys amb ells tinc una oportunitat».

Estaven escrivint els seus somnis en algunes pilotes del patrocinador i quan els vaig llegir vaig conèixer els somnis de cadascun. Un d'ells va escriure alguna cosa sobre Nadal i em vaig dir: «Tia, aquí està».

«T'agrada Nadal? Digue'm què t'agrada de Nadal».

Em va dir: «M'agrada Nadal perquè vull jugar al tennis. Estic aquí per venir al Brasil, saps? Perquè era una oportunitat increïble. Però m'agrada jugar al tennis».

I jo: «Què t'agrada de Nadal?».

Em va dir: «M'agrada Nadal per la seva força de voluntat».

I a causa de la meva falta d'experiència vaig pensar: «Genial, acabo de guanyar-me un».

Així que li vaig parlar de Federer i de tots els jugadors que coneixia, del fet que jo havia jugat al tennis quan era més jove, per a ensenyar-li que no érem tan diferents com pensava.

Així que li vaig dir: «Mira, avui estem aquí perquè els altres grups van fer ahir un exercici. Van escriure les seves experiències, el que tenien, el que podríeu compartir de la vostra experiència. I els les volíem llegir. Però no sé si té sentit per a tu, perquè hi ha moltes metàfores sobre el futbol i, pel que veig, el futbol no t'agrada gaire. Alguns esteu dibuixant, uns altres jugant al bàsquet, a uns altres us agrada el tennis. No sé si tindrà algun significat per a tu. Però vols que t'ho llegeixi?».

Em va dir: «Sí».

Així que em vaig asseure al seu costat. La carta estava en anglès. Vaig començar a traduir-la al castellà. I s'hi va anar interessant més i més perquè era una cosa que ell també havia viscut, saps?

Hi havia coses que eren molt valuoses per a ell. I em va dir: «Pots deixar-ho aquí. Et vull explicar una cosa».

Així que vam reunir el grup i en lloc de parlar jo, una estranya en el grup, va parlar un d'ells.

Em vaig girar i li vaig dir: «És millor que parlis tu, perquè a tu et respecten».

Per a mi el més interessant va ser veure un grup que era dispers i difícil, però quan una persona de dins parlava ells s'aturaven i l'escoltaven, li paraven atenció, li afectava a cadascun d'ells.

Més tard vaig saber que un d'ells era autista, i veia que parava atenció.

Jo estava allà: «Vaja! S'està emocionant molt amb el que hi ha escrit».

Al final fins i tot fèiem bromes amb això: «Bé, sí. Tu ets el migcampista, llavors, el que està parlant amb ells, el que fa la connexió entre els altres equips i el vostre».

«Kathrin Loskamp
Membre de Reciclant Ments
Equip del Pakistan - masculí»

Durant l'Street Child World Cup vaig treballar amb l'equip del Pakistan i va ser molt especial. El desafiament més gran per a mi va ser el fet de ser dona. Pot ser que això soni una mica simple, però ser una dona cristiana criada a Alemanya en un grup de joves pakistanesos amb una religió i una cultura tan diferents de la meva va ser un repte, sens dubte. Em preocupava poder ofendre'ls amb el meu comportament, amb la meva aparença.

Què vaig fer al respecte? Sempre vaig intentar mostrar-los el meu interès en la seva cultura i en la seva religió, sempre els vaig mostrar el meu respecte per la seva religió. Així vam ser capaços de treballar junts, d'estar còmodes els uns amb els altres. També va ajudar molt jugar junts, jugar junts al futbol. Crec que l'esport és una cosa que sempre ajuda la gent a connectar i a minimitzar tensions.

Una de les coses que més em va impressionar en treballar amb ells va ser que em van dir que el futbol els va ensenyar a perdonar. Per a mi va ser un pensament totalment nou. Vaig continuar pensant en això i vaig valorar de debò aquest nou pensament que l'esport, en aquest cas el futbol, pot ensenyar-te una cosa tan especial com el perdó.

«Tarsila Takahashi
Membre de Reciclant Ments
Equip de Tanzània - masculí»

Quan vaig saber que em quedaria amb l'equip de Tanzània em vaig posar molt contenta. La meva expectativa era com: «Uau!». És una cultura, un país de l'Àfrica. Crec que els brasilers ja portem dins quelcom africà.

Un idioma totalment diferent. Parlen suahili. Va ser un desafiament. Com m'ho manegaria amb aquests dotze nois sense parlar ni una paraula del seu dialecte, del seu idioma?

Fins i tot vaig aprendre amb ells a dir algunes paraules en suahili: Jina langu ni Tarsila. Significa que em dic Tarsila.

Recordo que... Crec que una de les coses que més va significar per a mi durant la visita del David a Rio va ser veure'l contactar amb una comunitat diferent. Això va passar quan vam ser al barri Zumbi dos Palmes. Hi havia una pista de futbol i estaven jugant els nois de la comunitat. Ens hi vam ficar, o dit d'una altra manera, vam interrompre el partit. Es van asseure a parlar en rotllana. Veure com el David s'hi apropava, com contactava per primera vegada amb ells, va ser una lliçó de debò, una experiència única.

Crec que això és el que m'emporto, aquesta imatge, aquest record, aquesta sensació, tot el que vaig aprendre aquest dia ho vaig utilitzar durant els meus primers contactes, com començar la conversa amb aquests nois de Tanzània.

«Rejane Ribeiro
Facilitadora de Reciclant Ments
Equip d'Indonèsia - femení»

Vaig estar amb l'equip femení d'Indonèsia. Em van donar la benvinguda d'una manera molt afectuosa i crec que això va ajudar a dur a terme el treball.

«Viviane Oliveira
Facilitadora de Reciclant Ments que viu a Sidney
Equip de Filipines – femení i masculí»

Quant a l'experiència general, va ser un repte, però l'aprenentatge també va estar molt bé. Hi havia voluntaris d'arreu del món, no tots els voluntaris estaven familiaritzats amb la teràpia col·lectiva narrativa.

Així que ens van preguntar què havien de fer per a no exposar els nens, per a no traumatitzar-los durant la intervenció.

«Equip de la Vida»

«Equip de la Vida 1. El que ens agrada del futbol»

«Equip de la Vida 2. Crea el teu propi equip!»

Vam poder explicar-los que l'Equip de la Vida s'havia creat exactament per a protegir, per a parlar sobre qualitats, sobre valors, somnis, per a parlar del que era important per a aquests nens. El resultat, que tothom pot veure, és que de fet no traumatitzem ningú.

Els coordinadors de l'esdeveniment també ens van preguntar sobre alguns facilitadors de Reciclant que no eren psicòlegs ni terapeutes, la qual cosa és certa. Però la teràpia col·lectiva narrativa es va crear perquè els professionals que no pertanyen a les àrees de les humanitats o que no hi treballen ni tenen una carrera també puguin aplicar-la, perquè de vegades la gent que tracta amb els nens del carrer viu en comunitats i no tenen cap formació.

Encara que la majoria de facilitadors de Reciclant Ments tenen una formació, no tothom la té en l'àrea de les humanitats, però tothom ho va fer molt bé, malgrat les dificultats i els desafiaments.

La Lúcia va tenir un paper molt bo, perquè ella no va facilitar l'Equip de la Vida amb cap grup, sinó que els donava suport a tots i va ser capaç d'organitzar-ho bé, quan hi havia diferències entre els voluntaris, per exemple, els que venien d'Anglaterra amb els del Brasil.

Crec que el procés d'aprenentatge va ser molt bo per a tothom. Crec que el missatge quan treballem en un gran projecte com a aquest és que mai s'ha de jutjar, sempre cal estar obert a la comunicació.

Va estar genial, respecte als coordinadors de l'esdeveniment, quan no estaven segurs del que feien, es van quedar amb nosaltres i ens van preguntar, i vam poder explicar-los el que estava passant.

Crec que va anar molt bé, tota l'experiència va ser molt positiva i m'agradaria donar les gràcies a la Lúcia i a l'equip de Reciclant per aquesta oportunitat.

Crec que això és tot. Gràcies!

«Lúcia Helena Abdalla
Reciclant Ments
Coordinadora»

És la primera vegada que participem en un esdeveniment en el qual, malgrat estar allà junts, estàvem tots separats. Cadascun de nosaltres estava en un equip diferent.

En realitat alguns equips tenien dos facilitadors, però en tots tenien la companyia dels joves. Jo era l'única que estava completament sola. Va ser molt estrany per a mi. La comunicació va ser molt difícil. La gent no sabia el que passava en el grup dels altres. Solament jo tenia accés a aquesta informació perquè anava d'un grup a un altre i els acostumava a preguntar si tot anava bé.

Alguns grups van dir que tot funcionava molt bé. Però en altres grups els facilitadors semblaven desesperats. Quan passava això, jo intentava entendre el que estava succeint. Així que li preguntava al facilitador:

«Bé, què està passant? Què heu aconseguit ja? Què penseu que pot funcionar?».

Solament després, en un moment final, és quan compartia les meves idees, perquè tenia la impressió que si començava amb la meua idea no facilitava la confiança en els facilitadors.

Va haver-hi diversos moments en els quals em preguntava: «Estic ajudant? Estic sent capaç d'ajudar el meu equip?».

Donava toms per allà. Em deia: «No estic ajudant gaire».

Hi ha una història que em va ajudar bastant en aquells moments. Em vaig recordar d'un client que tenia sis anys. La seva mare volia que fes nous amics. Acabava de canviar de col·legi. Es va apropar a la professora i li va preguntar: «Llavors, com està el David?». Es deia David. «Com està el David? Ja ha fet nous amics?».

La professora li va dir immediatament: «Està genial. El veig corrent tota l'estona al pati».

Va arribar a casa molt contenta i li va dir: «Felicitats, fill! La profe m'ha dit que has fet uns quants amics».

«No, mamà, encara no tinc amics».

«Com que no? La profe m'ha dit que sempre estàs corrent d'un costat a un altre».

I el noi li va dir: «Mamà, faig veure que estic jugant».

Em sembla que és el que vaig fer a l'Street Child.

La millor part va arribar quan ens vam assegurar a parlar i em vaig adonar que, de fet, sí que havia ajudat diverses facilitadores. Em van dir que no semblaven desesperades, sinó que estaven desesperades i que quan vaig arribar, d'alguna forma, donava seguretat al grup.

Malgrat les dificultats vam marcar molts gols. El primer gol va ser adonar-nos que malgrat els diferents idiomes érem capaços de comunicar-nos. Creiem que parlar de la vida a través del futbol va ser el que més va ajudar. El segon va ser veure que els joves gaudien formant part de l'activitat.

«Document col·lectiu produït pel Projecte Reciclant Ments en nom de Young People presenta

Jo soc algú!

Aquesta és l'expressió que més vam utilitzar ahir a la II Street Child World Cup a Rio, Brasil, el 2014.

Tothom la va dir, tothom l'està dient i tothom la seguirà dient.

Per què?»

El tercer va ser el document col·lectiu. Veure l'emoció dels joves en reconèixer-se en aquelles paraules va ser molt emocionant. El quart va ser comptar amb l'interès i el respecte dels líders d'equip al nostre treball. El cinquè va ser un gol de bicicleta. La felicitat d'escoltar tots els voluntaris dir que va ser l'experiència més enriquidora que van viure fent treball social. Això no té preu.

Tarsila Takahashi:

Va ser un partit intens. No va ser un partit fàcil, però es van marcar molts gols preciosos, es van fer molts regatejos intel·ligents i les jugades assajades van funcionar molt bé. Vam jugar amb mal temps i amb el camp rrelliscós. Els marcatges van ser intensos. Però l'equip va aconseguir guanyar el partit. L'esperit d'equip va prevaler amb tècnica i tàctica, domini de la pilota, bona defensa, molta diversió, flexibilitat, creativitat, vam sortir a l'atac i vam marcar molts gols.

«Una vegada finalitzat l'esdeveniment de l'Street Child World Cup, l'equip de Reciclant Ments va seguir en contacte amb totes les organitzacions responsables dels equips.

Si tu o algú que coneixes està interessat a enviar algun missatge a aquests joves, sisplau, posa't en contacte amb nosaltres per correu electrònic (reciclandomentes@gmail.com), i els compartirem amb ells.

Gràcies per aquesta oportunitat!

Per a produir aquest vídeo vivim noves aventures!»

Lúcia Helena Abdalla:

Vam conèixer l'Equip de la Vida el 2009, en Vitòria, quan la Cheryl i el David...

Quan el Cheryl!

Ana Luiza Novis:

El Cheryl! I la David!

Lúcia Helena Abdalla:

Ja no sé parlar en portuguès!